

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Ing. Silvie Svobodové a Mgr. Olgy Zimové v právní věci

žalobkyně: **Ben Hao, s.r.o.**, IČO: 26427281
sídlem Tiskařská 599/12, 108 00 Praha 10
zastoupená advokátem Mgr. Jakubem Hajdučkem
sídlem Sluneční nám. 2588/14, 158 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2024, č. j. 9899/24/5300-21442-713310,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 10. 6. 2024 k Městskému soudu v Praze domáhala přezkumu a zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „žalovaný“) ze dne 28. 3. 2024, č. j. 9899/24/5300-21442-713310 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný k odvolání žalobkyně částečně změnil čtyři rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ze dne 1. 3. 2023, a to
  - dodatečný platební výměr na DPH č. j. 1470632/23/2010-52521-109395 za zdaňovací období *říjen 2018*, kterým byla žalobkyni doměřena daň ve výši 921 328 Kč a penále ve výši 184 266 Kč,
  - dodatečný platební výměr na DPH č. j. 1470712/23/2010-52521-109395 za zdaňovací období *červen 2019*, kterým byla žalobkyni doměřena daň ve výši 549 303 Kč a penále ve výši 109 861 Kč
  - dodatečný platební výměr na DPH č. j. 1470781/23/2010-52521-109395 za zdaňovací období *červenec 2019*, kterým byla žalobkyni doměřena daň ve výši 1 168 809 Kč a penále ve výši 233 762 Kč, a
  - dodatečný platební výměr na DPH č. j. 1470851/23/2010-52521-109395 za zdaňovací období *září 2019*, kterým byla žalobkyni doměřena daň ve výši 285 234 Kč a penále ve výši 57 047 Kč,(dále společně jen „dodatečné platební výměry“).
2. Správce daně ve zprávách o daňové kontrole za říjen 2018 č. j. 1465234/23/2010-62561-111623, za červen 2019 č. j. 1465457/23/2010-62561-111623, za červenec 2019 č. j. 1465647/23/2010-62561-111623 a za září 2019 č. j. 1465843/23/2010-62561-111623 (dále jen „Zprávy o DK“) uvedl, že žalobkyně nakoupila zboží (oblečení) z třetí země (Čína), které bylo po vstupu do Evropské Unie (Německo) procleno a následně odvezeno do tuzemska. Žalobkyně plnění v daňových přiznáních vykázala jako dovoz zboží, přestože se fakticky jednalo o pořízení zboží z jiného členského státu. Správce daně zjistil, že toto zboží bylo vyskladněno na adrese odlišné od místa tvrzeného žalobkyní, následně žalobkyně vkládala na své účty velké finanční obnosy, které nebyla schopna objasnit a skladová evidence žalobkyně nebyla vedena přehledně. Z uvedených skutečností správce daně uzavřel, že žalobkyně zboží pořízené z Číny prodala a dodala kupujícímu na adrese, kde bylo vyskladněno, utržené peníze uložila na účty, ze kterých je následně zaslala čínským korporacím a nepřehledným účetnictvím se snažila zamaskovat, že tyto prodeje nevykázala v rámci daňového přiznání.
3. Žalovaný v rámci odvolacího řízení stanovil daň podle pomůcek a rovněž vzal do úvahy výhodu pro žalobkyni spočívající v tom, že část prodaného zboží, které pořídila z jiného členského státu (původem z Číny), vykázala v jednotlivých daňových přiznáních.
4. Žalovaný tedy napadeným rozhodnutím změnil dodatečné platební výměry tak, že ve všech zdaňovacích obdobích snížil správcem daně doměřenou daň a penále, konkrétně za zdaňovací období *říjen 2018* podle pomůcek doměřil daň ve výši 831 958 Kč a penále ve výši 166 392 Kč; za zdaňovací období *červen 2019* podle pomůcek doměřil daň ve výši 519 370 Kč a penále ve výši 103 874 Kč; za zdaňovací období *červenec 2019* podle pomůcek doměřil daň ve výši 1 125 818 Kč a penále ve výši 225 164 Kč a za zdaňovací období *září 2019* podle pomůcek doměřil daň ve výši 256 899 Kč a penále ve výši 51 380 Kč. V ostatním zůstaly dodatečné platební výměry beze změny.

II. Napadené rozhodnutí

5. Proti dodatečným platebním výměrům podala žalobkyně v zákonné lhůtě dne 6. 4. 2023 odvolání evidované pod č. j. 2963454/23 a doplněné dne 7. 11. 2023 pod č. j. 37517/23 a dne 8. 1. 2024 pod č. j. 779/24. Žalovaný námítky žalobkyně uvedené v odvolání a v podáních, které ho doplňovaly, shrnul do následujících sedmi odvolacích bodů. *První odvolací námítkou* žalobkyně namítla, že v průběhu daňové kontroly předložila všechny povinné evidence a jejich dílčí nedostatky nezpůsobily, že by se na ni přeneslo důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Správce daně nepředstavil ve výzvě ze dne 19. 9. 2022 za zdaňovací období říjen 2018, č. j. 7490690/22/2010-62561-111623; ze dne 29. 9. 2022 za zdaňovací období červen 2019, č. j. 7491018/22/2010-62561-111623; ze dne 19. 9. 2022 za zdaňovací období červenec 2019, č. j. 7491160/22/2010-62561-111623 a ze dne 19. 9. 2022 za zdaňovací období září 2019, č. j. 7787386/22/2010-62561-111623 (dále jen „Výzvy“) žádné konkrétní skutečnosti, které by byly v rozporu se stavem doloženým žalobkyní, resp. které o jejich správnosti budí zásadní pochybnosti (blíže dle žalobkyně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2021, č. j. 7 Afs 180/2019 – 57, bod 23). Pochybnosti správce daně o místě ukončení přepravy zboží a jeho vykládky totiž nejsou způsobilé zpochybnit věrohodnost, správnost a úplnost skutečností o prodeji zboží a nedošlo proto k přenosu důkazního břemene zpět na žalobkyni. Ve *druhé odvolací námítce* žalobkyně uvedla, že oblečení je druhově určené zboží a není možné přesně identifikovat jednotlivé kusy. Ve *třetí odvolací námítce* žalobkyně žádala, aby bylo odvolání ústně projednáno v přítomnosti zástupce, a tak bylo před vydáním rozhodnutí o odvolání realizováno právo daňového subjektu vyjádřit se ke všem prováděným důkazům, včetně vyjádření ke všem výroků odvoláním napadených dodatečných platebních výměrů. *Čtvrtou odvolací námítkou* žalobkyně tvrdila, že není důvod k postupu, kdy bude daň doměřena za využití pomůcek. Žalobkyně dále v *páté odvolací námítce* konstatovala, že žalovaný se nevypořádal s jejím návrhem ověřit, komu zboží prodala. V *šesté odvolací námítce* žalobkyně namítla, že skladová evidence trpí pouze dílčími nedostatky. V *sedmé odvolací námítce* žalobkyně uvedla, že uplatňuje výhodu spočívající v DPH, která byla za prodej zboží odvedena.
6. K *první odvolací námítce* žalovaný předně uvedl, že k přenosu důkazního břemene na žalobkyni došlo oprávněně, a to prostřednictvím Výzev, v nichž správce daně formuloval své důvodné pochybnosti ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Tyto pochybnosti vycházely z kombinace několika okolností, které společně tvořily ucelený řetězec. Správce daně zjistil, že žalobkyně pořídila zboží intrakomunitárně v hodnotě několika milionů korun, avšak následně vykazovala uskutečněná plnění, která neodpovídala těmto nákupům. Dále bylo zjištěno, že na účet žalobkyně byly vkládány vysoké částky v hotovosti, které byly následně převáděny na účty subjektů v třetích zemích. Zboží bylo doručeno na adresu, kde žalobkyně neměla provozovnu ani sklad, přičemž tento postup nijak nevysvětlila. Nebylo rovněž objasněno, kde je zbytek zboží nakoupeného z Číny (resp. pořízeného Německa), a to ani prostřednictvím předložených skladových evidencí.
7. Ke *druhé odvolací námítce* žalovaný poukázal na skutečnost, že požadavek na identifikaci jednotlivých kusů zboží vyplývá ze zákona 563/1991 Sb., o účetnictví ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o účetnictví“), avšak správce daně ani žalovaný nepožadovali prokázání každého kusu oblečení zvlášť. Bylo požadováno pouze to, aby skladová evidence odpovídala skutečnosti. Z předložené evidence však bylo zřejmé, že v ní chybí oblečení odpovídající zboží pořízenému z jiného členského státu. Žalovaný dále uvedl, že v

současnosti je běžné využívat systémy, které umožňují jednoznačnou identifikaci zboží, například pomocí čárových kódů typu EAN. Oblečení je podle jeho povahy věcí jednotlivě určenou, a tedy identifikovatelnou, na rozdíl např. od surovin, které jsou určeny druhově. Žalovaný se rovněž neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že skladová evidence nemá vliv na DPH. Pokud žalobkyně tvrdila, že jí bylo zboží dodáno, mělo se to projevit buď v uskutečněných plněních, nebo ve skladových zásobách. Ani jedno však nebylo prokázáno. Evidence má přímou souvislost s DPH, protože zdanitelná plnění musí být doložena, a pokud zboží nebylo dosud prodáno, mělo být evidováno na skladě. Vzhledem k tomu, že skladová evidence byla nepřehledná a neodpovídala deklarovaným nákupům, byla námitka shledána nedůvodnou.

8. Ke *třetí odvolací námitce* žalovaný uvedl, že žalobkyni nesvědčí právo na veřejné projednání její věci, neboť správa daní je dle § 9 odst. 1 daňového řádu neveřejná. Žalovaný dále uvedl, že projednání může proběhnout jak ústně, tak písemnou formou, přičemž je na správci daně, aby zvolil vhodnější variantu. V daném případě byla žalobkyně ve smyslu § 115 odst. 2 daňového řádu seznámena s dosavadním hodnocením řízení odvolacím orgánem prostřednictvím seznámení ze dne 5. 2. 2024, č. j. 764/24/5300-21442-713310 (dále jen „Seznámení“), na které žalobkyně měla možnost reagovat. Tento postup je v souladu s odbornou literaturou i judikaturou Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 30. 11. 2016, č. j. 4 Afs 181/2016-85, konstatoval, že účelem projednání je seznámení daňového subjektu s relevantními skutečnostmi, aby se k nim mohl vyjádřit, což bylo v daném případě splněno.
9. Ke *čtvrté odvolací námitce* žalovaný uvedl, že byly splněny zákonné podmínky pro stanovení daně podle pomůcek ve smyslu § 98 odst. 1 daňového řádu. Žalobkyně namítala, že přechod na pomůcky nebyl nutný, a odkazovala na judikaturu rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, podle níž lze daň stanovit dokazováním i při neprůkazném účetnictví, pokud lze účetní případy spolehlivě zjistit jinak. Tato argumentace však podle žalovaného nedopadala na projednávaný případ, neboť skladová evidence žalobkyně byla natolik vadná, že z ní nebylo možné zjistit ani základní informace o pohybu zásob, jejich počátečním a konečném stavu či cenách. Skladová evidence předložená žalobkyní obsahovala pouze obecné názvy zboží (např. jeans, košile, šátek, legíny atd.), evidenční čísla (např. 1/2015, 3/2015, 6/2015) a číselné údaje bez jednotek, které nebylo možné propojit s žádnými doklady. V důsledku toho nebylo možné daň stanovit dokazováním, a proto byly splněny podmínky pro použití pomůcek. Přestože správce daně tímto způsobem původně nepostupoval, žalovaný napravil tento nedostatek a daň stanovil podle pomůcek, o čemž žalobkyni informoval prostřednictvím Seznámení.
10. K *páté odvolací námitce*, že žalobkyně již v reakci na Seznámení uvedla, že žalovaný nevypořádal její obranu spočívající v jednoznačném určení, komu zboží prodala, a návrhu, aby správce daně tyto odběratele ověřil, žalovaný konstatoval, že správce daně nezpochybňoval plnění vykázaná žalobkyní v rámci daňového přiznání, ale řešil nesoulad mezi objemem zboží, které žalobkyně nakoupila z Číny (resp. pořídila z Německa) a vykázaným prodejem, který tvořil pouze zlomek pořizovaného zboží. Nebylo doloženo, že by žalobkyně zboží prodala dalším subjektům, ani že by ho měla na skladě, což by mělo být patrné ze správně vedené skladové evidence. Ověření deklarovaných odběratelů by podle žalovaného nemohlo prokázat, co se stalo se zbožím, které nebylo vykázáno. Návrh na výslech svědků byl navíc učiněn již v rámci daňové kontroly, a žalovaný se plně ztotožnil s důvody, pro které správce daně návrhu nevyhověl.

11. K *šesté odvolací námitce* žalovaný uvedl, že nesrovnalosti ve skladové evidenci žalobkyně nelze označit za dílčí, neboť ani po opakovaných úpravách ze dne 7. 11. 2023 a ze dne 8. 1. 2024 (dále jen „opravené skladové evidence“) nebylo možné zjistit základní údaje o stavu zásob či o množství prodaného zboží. Žalobkyně sice v doplněních odvolání upravila některá čísla a tvrdila, že jde jen o část evidence, avšak ani po těchto opravách nebyla evidence průkazná. Opakované úpravy navíc podle žalovaného vyvolávají spíše pochybnosti o účelovosti postupu než o snaze vysvětlit nesrovnalosti. Ani evidence za září 2019, která nebyla opravována, neobsahovala potřebné údaje. Výslech svědka – účetního žalobkyně pana J. B. (dále jen „účetní žalobkyně“), který proběhl dne 29. 11. 2023, ani jeho komentář k opravené skladové evidenci nevnesly do evidence potřebné objasnění. Žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž musí skladová evidence umožnit průběžné sledování pohybu zásob, jejich ocenění a propojení s doklady. Skladová evidence žalobkyně však neumožňovala porovnání faktického a účetního stavu ani průběžné sledování zásob, a proto ji žalovaný shledal jako neprůkaznou.
12. *Sedmou odvolací námitku* shledal žalovaný důvodnou. Při stanovení daně podle pomůcek žalovaný postupoval dle § 98 odst. 2 daňového řádu a přihlédl ke skutečnostem svědčícím ve prospěch žalobkyně. Správce daně totiž nevzal do úvahy, že žalobkyně část zboží, které nakoupila z Číny, potažmo z Německa, a poté prodala v tuzemsku, v daňových přiznáních vykazala, přičemž tato jí již byla vyměřena. Žalovaný proto zohlednil část plnění deklarovanou žalobkyní již v podaných daňových přiznáních, přičemž při konstrukci pomůcek vycházel z údajů získaných prostřednictvím mezinárodní žádosti o informace (ŽOI), tj. celkové hodnoty dovezeného zboží ponížené o hodnoty přiznané žalobkyní v daňových přiznáních za předmětná zdaňovací období. Zároveň nebyla připočtena žádná marže, což představovalo výhodu pro žalobkyni – proto žalovaný této části odvolací námitky žalobkyně vyhověl.
13. Žalovaný dále uvedl, že skladové evidence žalobkyně, včetně těch opravených, zůstaly nepřehledné a neprůkazné. Vysvětlení, že tabulka počátečního stavu obsahuje i průběžně prodané zboží, nijak nepřispělo k odstranění pochybností. Evidence neumožňovala identifikaci konkrétních kusů zboží ani ověření, zda se pořízené zboží skutečně nacházelo v dispozici žalobkyně. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno ohledně správnosti údajů o uskutečněných plněních a byly zjištěny závažné okolnosti zpochybňující její účetnictví, tak byly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek.
14. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 8. 4. 2024.

III. Žaloba

15. V *první žalobní námitce* žalobkyně namítla, že v průběhu daňové kontroly předložila všechny povinné evidence a jejich dílčí nedostatky nezakládaly přechod důkazního břemene dle § 92 odst. 5 daňového řádu. Tvrdila, že správce daně neunesl své důkazní břemeno, protože neuvedl konkrétní zásadní pochybnosti. Vklady jednatelky byly podle ní řádně zaúčtovány, místo vykládky zboží potvrdil svědek a odchylka v GPS nebyla podstatná. Navíc žalobkyně uvedla, že místa vykládky zboží nebyla způsobilá zpochybnit věrohodnost, správnost ani úplnost údajů o prodeji zboží, které řádně přiznala a zdanila. Žalobkyně tvrdila, že i kdyby bylo zboží vyskladněno jinde, nemělo to vliv na její daňovou povinnost. K nesrovnalostem ve skladové evidenci žalobkyně uvedla, že šlo o marginální chyby způsobené lidským omylem při přenosu údajů z faktur, které byly následně opraveny a doloženy fakturami. Žalovaný podle ní neprokázal, jak tyto chyby bránily stanovení daně

dokazováním. Opravy se týkaly zejména názvů textilu, nikoli množství, a číselné údaje zůstaly správné. Žalobkyně tvrdila, že evidence byla dostatečně přehledná a identifikace zboží byla možná pomocí kombinace slovního popisu a číselného kódu. Opravy skladové evidence byly podle žalobkyně reakcí na tvrzení správce daně, že prodávala zboží dříve, než jej nabyla. Opravy podle ní prokázaly opak. Žalovaný však na tyto opravy nijak nereagoval. Žalobkyně odmítla tvrzení, že opravy byly účelové, a poukázala na to, že šlo o bagatelní chyby (celkem 261 kusů textilu), které neměly vliv na daňovou povinnost. Tvrdila, že správce daně ve Výzvách nespecifikoval žádné zásadní pochybnosti, a proto na ni nepřšlo důkazní břemeno. Napadené rozhodnutí označila žalobkyně za nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal s její argumentací obsaženou v odpovědi ze dne 28. 2. 2024 na výzvu žalovaného ze dne 24. 1. 2024, č. j. 764/24/5300-21442-713310.

16. *Ve druhé žalobní námitce* žalobkyně uvedla, že i pokud by došlo k přesunu důkazního břemene na ni, nedostatky v evidenci nebyly natolik zásadní, aby odůvodnily stanovení daně podle pomůcek. Žalobkyně namítala, že skladová evidence nemá přímý vztah k DPH, která se řídí zákonem č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), a že prokázala přijatá i uskutečněná zdanitelná plnění. Podle žalobkyně správce daně ani žalovaný neprokázali opak, a proto neunesli důkazní břemeno dle § 92 odst. 5 písm. e) daňového řádu. Dále žalobkyně uvedla, že splnila hmotněprávní i formální podmínky pro nárok na odpočet DPH, jak je vyžaduje § 72 a násl. ZDPH i judikatura, neboť prokázala, kde textil nakoupila a komu ho prodala, čímž nárok na odpočet daně vznikl. Žalovaný však stanovil daň podle pomůcek kvůli vadné evidenci 261 kusů textilu, přestože žalobkyně doložila faktury, které tyto nedostatky vysvětlovaly. Tvrdila, že v jejím případě nebylo zatemněno účetnictví ani z hlediska množství nedostatků, ani objemu zpochybněných transakcí. Odkázala na judikaturu rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, podle níž přechod na pomůcky musí být odůvodněn vysokou intenzitou nesrovnalostí, což v jejím případě nenastalo.
17. *Třetí skupina žalobních námitek* se vztahovala ke skladové evidenci. Žalobkyně označila za absurdní požadavek správce daně, aby prokázala, že zboží předváděné při místním šetření je identické se zbožím dovezeným a uskladněným. Argumentovala, že textil je věcí druhově určenou, a proto takový požadavek postrádá smysl. Ohradila se také proti tvrzení žalovaného, že měla každému kusu zboží přiřadit čárový kód, a uvedla, že žádný právní předpis jí takovou povinnost neukládá. Tvrzení žalovaného, že požadavek identifikace jednotlivých kusů vyplývá ze zákona o účetnictví, označila za nepřezkoumatelné, protože žalovaný neuvedl, z jakého konkrétního ustanovení by taková povinnost měla vyplývat. Dále žalobkyně konstatovala, že tvrzení žalovaného o nepoužitelnosti skladové evidence bylo v rozporu s realitou. Poukázala na konkrétní příklad evidence za říjen 2018, kde byl uveden slovní popis zboží, číslo faktury došlé, datum pořízení a cena, stejně jako údaje o fakturách vydaných. Tvrdila, že tyto informace byly dostatečné a byly akceptovány správcem daně při místním šetření dne 4. 11. 2021, které žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezmínil. Dále uvedla, že údaje o cenách byly obsaženy v účetních dokladech, které byly správci daně i žalovanému předloženy, a žádný právní předpis nevyžaduje, aby byly uvedeny ve stejném dokumentu jako pohyb zboží. Pokud žalovaný namítal nesoulad s CMR listy, žalobkyně tvrdila, že tyto nedostatky byly odstraněny a správce daně je při výslechu účetního žalobkyně označil za vyhovující. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný nesprávně interpretoval význam skladové evidence, když tvrdil, že neumožňuje porovnání faktického a účetního stavu. Podle ní skladová evidence zachycuje stav účetní, nikoli skutečný, který se zjišťuje prostřednictvím inventur – a jejich správnost žalovaný nijak nezpochybnil.

18. Ve *čtvrté žalobní námitce* žalobkyně k použití pomůcek uvedla, že žalovaný stanovil vyšší uskutečněných zdanitelných plnění na základě sumy nakoupeného zboží, aniž zohlednil, že část zboží zůstala neprodána a byla nalezena při inventuře. Tvrdila, že tím došlo k dvojímu zdanění, protože prodej zboží byl již zdaněn v jiných zdaňovacích obdobích, jak doložila fakturami. Namítala také, že žalovaný nebral v potaz její návrh zohlednit zdanění veškerého prodaného zboží podle faktur uvedených ve skladových evidencích. Závěrem uvedla, že daňové orgány vůbec nešetřily, kam se poděl zbytek zboží mimo kontrolovaná období, a žalovaný tak učinil závěr bez opory v provedených důkazech.
19. V *páté žalobní námitce* žalobkyně uzavřela, že předložila správci daně skladové evidence, ve kterých byly uvedeny všechny faktury vydané, kterými předmětné zboží prodala a výsledkem těchto odběratelů navrhla prokázat, jak byla přijatá zdanitelná plnění použita pro uskutečnění zdanitelných plnění. Pokud na toto daňové orgány rezignovaly, pak nedostatečně objasnily skutkový stav a napadené rozhodnutí je proto nezákonné.
20. Závěrem žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

21. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 21. 8. 2024 k *první žalobní námitce* zdůraznil, že nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že nedošlo k přenosu důkazního břemene. Uvedl, že správce daně vznesl konkrétní a důvodné pochybnosti, mj. o intrakomunitárním pořízení zboží, absenci jeho proclení, vysokých hotovostních vkladech na nezveřejněný účet, dispozičních oprávněních k účtům, místě vykládky zboží, a neprůkaznosti skladové evidence. Tvrdil, že tyto pochybnosti byly dostatečně konkrétní a opřené o více důkazních prostředků, včetně GPS záznamů. K hotovostním vkladům uvedl, že žalobkyně měla povinnost doložit jejich účel a správnost zaúčtování, což neučinila. K místu vykládky zboží žalovaný zdůraznil, že šlo o zcela jinou adresu bez skladových prostor, což zpochybňuje převzetí zboží na sklad a tím i věrohodnost skladové evidence. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že skladovou evidencí se podrobně zabýval v napadeném rozhodnutí, kde vysvětlil její neprůkaznost. Tvrdil, že opravy skladové evidence byly nedostatečné, bez doložení podkladů, a že evidence jako celek neumožňuje spárovat doklady, sledovat pohyb zboží ani určit ceny. Výslech svědka – účetního žalobkyně, ani místní šetření podle něj nic nezměnily, protože šlo jen o namátkovou kontrolu a opravy nebyly řádně doloženy. Žalovaný také odmítl, že by ignoroval judikaturu NSS, a vysvětlil, proč nepřistoupil k výsledku odběratelů – nemohli prokázat, co se stalo se zbožím, které nebylo naskladněno. K citaci rozsudku NSS uvedl, že skladová evidence žalobkyně umožňovala porovnání stavu pouze na začátku a konci roku, což ji činí neprůkaznou. Závěrem žalovaný konstatoval, že žalobkyně nevyvrátila vznesené pochybnosti a její obrana se soustředila jen na dílčí opravy, nikoli na prokázání průkaznosti evidence jako celku.
22. Ke *druhé žalobní námitce* žalovaný konstatoval, že skladová evidence souvisí s DPH. Uvedl, že ačkoli povinnost jejího vedení vyplývá ze zákona o účetnictví, má význam i pro DPH, protože dokládá, zda zboží bylo skutečně na skladě nebo již prodáno. Pokud žalobkyně tvrdila, že zboží bylo na skladě, měla to prokázat právě skladovou evidencí. K nároku na odpočet DPH žalovaný nepopřel právní rámec, ale uvedl, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno ohledně správnosti údajů o uskutečněných plněních. Podle něj byla zpochybněna podstatná část účetnictví, které neposkytovalo věrohodný obraz o hospodaření, a proto bylo

nutné přejít na stanovení daně podle pomůcek. Žalovaný odmítl argument žalobkyně, že šlo jen o chybu u 261 kusů textilu. Neprůkaznost se týkala skladové evidence jako celku, zatemnění účetnictví bylo dáno i dalšími okolnostmi – např. nesoulad mezi hotovostními vklady a vykázanými plněními, či nesrovnalosti v místě vykládky zboží.

23. Žalovaný odmítl tvrzení žalobkyně uvedené ve *třetí žalobní námitce*, že požadavek na identifikaci zboží byl absurdní. Uvedl, že nepožadoval prokázání každého jednotlivého kusu, ale pouze to, aby skladová evidence odpovídala skutečnosti – tedy aby stav účetní souhlasil se stavem faktickým, což podle něj nebylo splněno. Žalovaný připustil, že jeho tvrzení o povinnosti identifikace jednotlivých kusů zboží dle zákona o účetnictví bylo obecného charakteru, což ale nemohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
24. Ke *čtvrté žalobní námitce* žalovaný odmítl tvrzení, že použil jako pomůcky zpochybněné skutečnosti. Uvedl, že nezpochybnil porřízení zboží žalobkyní, ale jeho naskladnění. Přijaté plnění tak bylo zdaněno v jiném režimu, než jak jej žalobkyně vykázala. Žalovaný dále uvedl, že výpočet daně odpovídal zjištěním o porřízení zboží v Německu a jeho dodání v plném rozsahu v tuzemsku. Zboží nalezené při místním šetření nemohl zohlednit, protože bylo prokázáno, že nebylo dodáno do skladů žalobkyně. Kritiku výše hotovostních vkladů považoval za nelogickou, protože žalobkyně sama tvrdila, že je nemusí vysvětlovat. K námitce dvojího zdanění žalovaný uvedl, že ji uznal a zohlednil ji ve výroku napadeného rozhodnutí.
25. K *páté žalobní námitce* žalovaný uvedl, že žalobkyně výsledk odběratelů navrhla proto, aby prokázala, jak byla zdanitelná plnění použita pro uskutečnění zdanitelných plnění. Žalovanému je podstata jejího návrhu známa, avšak trvá na nadbytečnosti takového výsledku, jelikož žalobkyní navržené svědci nemohou prokázat, co se stalo se zbožím, které jim žalobkyně neprodala, tedy se zbožím, které ve svém daňovém přiznání nevykázala a nebylo zřejmé, že by mělo být naskladněno u žalobkyně na skladě.
26. Žalovaný závěrem svého vyjádření navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

V. Jednání před soudem

27. Při jednání konaném dne 11. 2. 2026 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.
28. Žalobkyně odkázala na podanou žalobu a zdůraznila, že důkazní břemeno na ni nepřešlo a že skladová evidence byla nesprávná jen co do 261 ks zboží, nejednalo se tedy o zatemnění evidence ve smyslu judikatury NSS. Závěrem žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
29. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě a závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.
30. Soud v projednávané věci vyšel z podkladů obsažených ve správním spise, které pro posouzení a rozhodnutí věci shledal dostatečnými. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

31. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
32. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci relevantní skutečnosti.
33. Předmětem ekonomické činnosti žalobkyně je prodej textilního zboží (oblečení).
34. Žalobkyně nezaměstnávala dle údajů z přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018 a od 1. 1. 2019 do 31. 12. 2019 žádné zaměstnance.
35. Žalobkyně podala dne 13. 12. 2018 řádné daňové přiznání k DPH za zdaňovací období říjen 2018, dne 9. 7. 2019 za zdaňovací období červen 2019, dne 15. 8. 2019 za zdaňovací období červenec 2019 a dne 10. 10. 2019 za zdaňovací období září 2019 (dále jen „předmětná zdaňovací období“).
36. Dle výstupů ze systému jednotných správních dokladů (dále jen „JSD“) neplyne, že žalobkyně v předmětných zdaňovacích obdobích uskutečnila dovoz zboží ze třetích zemí, nicméně správci daně je známo, že dovoz zboží ze třetích zemí zajišťuje pro žalobkyni zahraniční obchodní korporace Transall Internationale Spedition GmbH (dále jen „Transall“), která jako fiskální zástupce vykazuje pod VAT ID: DE812777068 v systému pro mezinárodní výměnu informací VIES (dále jen „VIES“), osvobozená dodání zboží svým zákazníkům (v tomto případě žalobkyni), a dále pod VAT ID: DE114221739 vykazuje související služby (deklarace porřízení zboží a jeho proclení ve Spolkové republice Německo), které svým zákazníkům fakturuje. Ze systému JSD dále nebylo zjištěno, že by žalobkyně realizovala vývoz zboží do třetích zemí.
37. Dle VIES bylo zjištěno, že na žalobkyni bylo vykázáno intrakomunitární dodání zboží z jiného členského státu EU (Německa). Žalobkyně žádná intrakomunitární porřízení zboží v daňových přiznáních za příslušné měsíce nevykázala.
38. Správce daně si vyžádal dne 20. 12. 2019 výzvou k poskytnutí údajů v souladu s § 57 odst. 3 daňového řádu, č. j. 9355960/19/2010-62561-110462 od Komerční banky, a.s. informace o stavu peněžních prostředků na účtech žalobkyně a jejich pohybu v období od 1. 1. 2018 (nebo data otevření účtu) do 20. 12. 2019 (nebo data uzavření účtu), datum otevření a uzavření účtů žalobkyně, informace o veškerých ostatních účtech, u kterých eviduje jako majitele žalobkyni a údaje o osobách, které jsou oprávněné nakládat s peněžními prostředky na účtech žalobkyně.
39. Žalobkyně měla ve smyslu § 96 ZDPH zveřejněn ode dne 1. 4. 2013 bankovní účet vedený č. 107-8956980257/0100, který byl ke dni 30. 12. 2019 zrušen. Žalobkyně měla dále bankovní účet č. 115-5026940247/0100 vedený v měně EUR, který byl ke dni 22. 3. 2020 zrušen. Správce daně zjistil, že v období od 1. 10. 2018 do 31. 10. 2019 byly realizovány hotovostní vklady na bankovní účet žalobkyně č. 115-5026940247/0100 v souhrnné výši 556 700 EUR, což odpovídá při denním kurzu ČNB platnému ke dni realizace hotovostního vkladu částce 14 361 333 Kč, a dále na bankovní účet žalobkyně č. 107-8956980257/0100 v souhrnné výši 949 925 Kč.

40. Dne 23. 12. 2019 byly žalovanému požadované informace doručeny a tento dne 23. 1. 2020 oznámil žalobkyni termín zahájení daňové kontroly. Daňová kontrola na DPH za zdaňovací období říjen 2018, červenec 2019 a září 2019 byla správcem daně zahájena dne 14. 2. 2020, a to protokolem č. j. 1097663/20/2010-62561-111623. Následně správce daně protokolem č. j. 5552789/22/2010-62561-111623 ze dne 20. 6. 2022 zahájil daňovou kontrolu na DPH za zdaňovací období červen 2019. V průběhu jednání žalobkyně potvrdila, že její hlavní ekonomickou činností je nákup a prodej oděvů, přičemž prodej uskutečňuje přímo ve svém sídle na adrese Tiskařská 599/12, Praha 10, kde jsou i skladové prostory žalobkyně. Dále uvedla, že účetnictví žalobkyně se nachází u účetního žalobkyně a že její hlavní dodavatelé jsou uvedeni v dokladech, které je žalobkyně připravena předložit.
41. Dne 29. 1. 2020 odeslal správce daně mezinárodní žádost o poskytnutí informací (dále též „ŽOI“), ve které žádal orgány Spolkové republiky Německo o prověření nesrovnalostí v systému VIES, kdy německá obchodní korporace Transall vykázala dodání zboží ve prospěch žalobkyně. Správce daně dále požádal dožádaný orgán Spolkové republiky Německo o sdělení, k čemu slouží rozdílné VAT ID: DE114221739, pod kterým německá obchodní korporace Transall vykázala v systému VIES poskytnutí služeb žalobkyni v 1. až 3. čtvrtletí 2019. Rovněž požádal o poskytnutí dalších relevantních informací potvrzujících tuto spolupráci, o zaslání daňových dokladů, smluv, objednávek, plateb, výpisů z bankovních účtů, přepravní dokumentace a jakýchkoliv dalších dokumentů, vztahujících se k obchodním transakcím s žalobkyní.
42. Dne 14. 5. 2020 obdržel správce daně odpověď na ŽOI pod č. j. 4248385/20/2010-52522-105490. Dožádaný správce daně Spolkové republiky Německo potvrdil obchodní spolupráci mezi žalobkyní a německou obchodní korporací Transall, dále uvedl, že německá obchodní korporace Transall pod VAT ID: DE812777068 vystupuje pouze jako fiskální zástupce, který přebírá za své zákazníky daňové povinnosti deklarace pořízení a proclení (ve Spolkové republice Německo) zboží dovezeného ze třetí země (Čína), a pod VAT ID: DE114221739 vykazuje německá obchodní korporace Transall plnění (poskytnuté služby) plynoucí z vlastní spediční činnosti, a rovněž potvrdil, že úhrady uskutečněné žalobkyní se týkají daňových dokladů vystavených německou obchodní korporací Transall za náklady spojené s poskytnutými službami (clo, podání celního prohlášení a související služby).
43. Následně správce daně vyzval společnosti, které žalobkyni poskytovaly přepravní služby, k poskytnutí dokladů k přepravě a dále vyzval Ředitelství silnic a dálnic České republiky (dále jen „ŘSD“) k poskytnutí informací o pohybu vozidel příslušných registračních značek na území České republiky u provozovatele systému mýtných bran.
44. Dne 23. 7. 2021 proběhlo místní šetření v místě sídla žalobkyně. Správce daně zjistil, že na uvedené adrese se nachází průmyslový areál, kde se v několika rozsáhlých halách nachází obchody a sklady. Správce daně dle administrativního registru ekonomických subjektů zjistil, že na adrese sídla žalobkyně má ke dni 23. 7. 2021 zapsané sídlo 95 ekonomických subjektů.
45. Dne 8. 9. 2021 vydal správce daně výzvu k doložení dokladů pod č. j. 7335784/21/2010-62561-111623, v níž vyzval žalobkyni k předložení skladové evidence zásob, ze které bude patrný pohyb u každého jednotlivého zboží (artiklu) a jeho výsledná prodejní cena za období od září 2018 do současnosti, dále správce daně požádal o účetní deník k 31. 12. 2018 a k 31. 12. 2019 a knihu analytických a podrozvahových účtů k 31. 12. 2018 a k 31. 12. 2019. Dne 24. 9. 2021 zaslala žalobkyně správci daně odpověď na uvedenou výzvu a doložila dokumenty.

46. Dne 27. 10. 2021 provedl správce daně místní šetření v areálu českých vinařských závodů v ulici U vinných sklepů, Praha 9 – Vysočany. V tomto areálu měla, dle zjištění správce daně, proběhnout vykládka zboží pořízeného žalobkyní. Dne 4. 11. 2021 se uskutečnilo za účasti žalobkyně místní šetření na adrese sídla žalobkyně. Žalobkyně na předmětné adrese svého sídla využívá skladové a kancelářské prostory, ve kterých skladuje značné množství různých oděvů. Jiné adresy provozoven nebyly do živnostenského rejstříku zapsány, žalobkyně správci daně jiné adresy provozoven ani jiné adresy skladovacích prostor ostatně ani nenahlásila.
47. Správce daně si v průběhu šetření vyžádal rovněž veškeré dostupné údaje z výpisu GPS trasování vozidel dopravních společností, které přepravovaly zboží pro žalobkyni.
48. Dne 26. 5. 2022 byla správci daně doručena odpověď od dožádaného orgánu Spolkové republiky Německo na ŽOI ref. č. O202200505, zaevidované pod č. j. 5106095/22/2010-52522-105490, dle které německá obchodní korporace Transall fakticky nedodala žádné zboží pro žalobkyni. Prostřednictvím této odpovědi bylo potvrzeno, že se jednalo o dodání zboží, které bylo procleno (uvolněno do režimu volného oběhu) na území Německa, a u něhož korporace Transall vystupovala v pozici fiskálního zástupce (celního deklaranta). Správci daně byly poskytnuty doklady za pořízení zboží včetně dodacích listů, celní deklarace včetně potvrzení o převzetích, CMR listy, nákladní listy k lodní přepravě, doklady vystavené korporací Transall za poskytnuté služby přepravy a celního řízení. Ze získaných dokladů vyplývá, že žalobkyně pořídila z Číny v měsíci říjnu 2018 zboží v celkové hodnotě základu daně 170 197,59 EUR; v měsíci červnu 2019 zboží v celkové hodnotě základu daně 102 138,58 EUR, (50 371,98 EUR ke dni 7. 6. 2019 a 51 766,60 EUR ke dni 13. 6. 2019); v měsíci červenci 2019 zboží v celkové hodnotě základu daně 217 949,66 EUR a v měsíci září 2019 zboží v celkové hodnotě základu daně 52 452,49 EUR.
49. Dne 6. 6. 2022 proběhl prostřednictvím dožádaného správce daně – Finančního úřadu pro Liberecký kraj, Územní pracoviště v Liberci výslech svědka pana M. B. – řidiče společnosti přepravujícího zboží pro žalobkyni. Svědecká výpověď je zaznamenána v protokolu č. j. 944923/22/2601-60563-508509, z něhož plyne, že svědek si podrobnosti přepravy již nepamatoval.
50. Následně vydal správce daně Výzvy, na které reagovala žalobkyně podáními k jednotlivým zdaňovacím obdobím dne 14. 10. 2022 (říjen 2018), 24. 10. 2022 (červen 2019) a 25. 10. 2022 (červenec a září 2019). Žalobkyně ve všech odpovědích na Výzvy shodně uvedla, že ze zjištění správce daně o odlišnosti místa vykládky zboží na adrese Tiskařská 599/12, 108 00 Praha 10 – Malešice a místa ukončení mezinárodní nákladní přepravy zboží na adrese U vinných sklepů 197/11, 190 00 Praha 9 – Vysočany neplyne, že by žalobkyně dodala zboží někomu jinému, než koho správci daně řádně označila ve své evidenci pro daňové účely. Už vůbec z toho neplyne, že by správce daně nějak relevantně zpochybnil tvrzení žalobkyně o identitě osob, které od ní zboží nakoupily a byly řádně žalobkyní označeny. Žalobkyně navrhla vyslechnout deklarované odběratele k otázce, zda zboží odebrali, protože tím bude vyvráceno, že by dovezené zboží mohlo být dodáno někomu jinému.
51. Dne 27. 1. 2023 zaslal správce daně žalobkyni sdělení č. j. 575014/23/2010-62561-111623, kterým ji informoval o nevyhovění návrhu na provedení výslechu svědků. V tomto sdělení správce daně uvedl, že nemá pochybnosti o tom, že žalobkyně uskutečnila plnění vykázaná na řádku č. 1 řádných daňových přiznání za zdaňovací období říjen 2018, červen 2019, červenec 2019 a září 2019. Správce daně uvedl, že navržené svědecké výpovědi deklarovaných

odběratelů nejsou s to samy o sobě tvrzení o průběhu konkrétního obchodního případu prokázat, neboť výsledky jednotlivých obchodních partnerů (odběratelů) žalobkyně by nemohly správcem daně popsané pochybnosti odstranit. Tyto osoby by mohly potvrdit nanejvýše jednotlivé deklarované transakce na řádcích č. 1 daňových přiznání, které však nebyly správcem daně zpochybněny.

52. Správce daně zaslal dne 27. 1. 2023 žalobkyni rovněž seznámení s dosavadním výsledkem kontrolního zjištění a ve lhůtě 8 dnů jí umožnil se vyjádřit. Lhůta k vyjádření byla na žádost žalobkyně prodloužena do 23. 2. 2023. Současně správce daně vyhověl žádosti o korespondenční nahlížení do spisu a žalobkyni odeslal dne 6. 2. 2023 požadovaný spisový materiál. Dále žalobkyně již nereagovala.
53. Daňová kontrola byla ukončena doručením Oznámení o ukončení daňové kontroly ze dne 1. 3. 2023, č. j. 1468713/23/2010-62561-111623. Současně s oznámením o ukončení daňové kontroly správce daně zaslal žalobkyni i zprávy o daňové kontrole na DPH za říjen 2018 č. j. 1465234/23/2010-62561-111623, za červen 2019 č. j. 1465457/23/2010-62561-111623, za červenec 2019 č. j. 1465647/23/2010-62561-111623 a za září 2019 č. j. 1465843/23/2010-62561-111623 (dále jen „Zprávy o DK“). Téhož dne byly vydány dodatečné platební výměry, proti kterým podala žalobkyně odvolání, jak je již uvedeno shora.
54. V průběhu odvolacího řízení žalobkyně zaslala dne 7. 11. 2023 doplnění odvolání spolu s opravenou skladovou evidencí a navrhla provedení výsledku účetního žalobkyně. Žalovaný uložil správci daně doplnit spisový materiál požadovaným výsledkem. Výslech účetního žalobkyně proběhl dne 29. 11. 2023 a je zaznamenán v protokolu č. j. 9037096/23/2010-62561-11162. K dotazu, zda provedl opravy skladové evidence, které žalobkyně zaslala s doplněním odvolání ze dne 7. 11. 2023, účetní žalobkyně uvedl, že *„[j]á jsem to neprovedl. Já jsem je upozornil na ty chyby, které správce daně popsal v písemnostech správce daně a rozporoval je. Zúřadoval jsem technicky tu úpravu do tabulky, ale fakticky opravu provedli oni.“* K dotazu, zda účetní žalobkyně nějak ověřoval, že provedené opravy skladové evidence odpovídají skutečnému stavu skladových zásob, odpověděl že neověřoval.
55. Žalovaný následně vyzval žalobkyni k seznámení se zjištěnými skutečnostmi a k vyjádření se v rámci odvolacího řízení (viz výzva ze dne 24. 1. 2024, č. j. 764/24/5300-21442-713310). Žalobkyně poté zaslala žalovanému dne 8. 2. 2024 další doplnění odvolání, jehož přílohou byla další opravená skladová evidence a vyjádření účetního žalobkyně k této opravě. Téhož dne podala žalobkyně žádost o prodloužení lhůty k vyjádření se ke zjištěným skutečnostem do 3. 4. 2024, které žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 2. 2024, č. j. 5975/24/5300-21442-713310, vyhověl.
56. Žalobkyně se ke zjištěným skutečnostem vyjádřila dne 28. 2. 2024. Ve vyjádření uvedla, že označila, komu zboží prodala a navrhla správci daně, aby si tyto odběratele prověřil, čímž by byla prokázána správnost jejích daňových povinností i skladové evidence (úbytků na skladě), to však správce daně odmítl a žalovaný se tím, proč nelze účetní případy dostatečně spolehlivě prokázat jinak, vůbec nezabýval. Dále žalobkyně k opravám skladové evidence uvedla, že opravy se týkaly 261 kusů textilu, jejich úbytek ze skladu byl prokázán vydanými fakturami, přičemž ve vztahu k daňové povinnosti za předmětná zdaňovací období jde o bagatelní opravy, které nemají potenciál jakkoliv ovlivnit výslednou daňovou povinnost. Žalobkyně rovněž namítala, že neexistuje žádný vztah mezi skladovou evidencí a DPH. Skladová evidence slouží pro vedení účetnictví a daň z příjmů stran oceňování úbytků na skladě metodou FIFO nebo průměrnou cenou. Závěrem žalobkyně uvedla, že se žalovaný

chystá stanovit daň podle pomůcek v úhrnné výši 1 454 043 Kč a daňové penále ve výši 290 807 Kč z důvodů vadné evidence 261 kusů textilu, přesto, že tyto nedostatky byly objasněny předložením vydaných faktur. Uvedený způsob stanovení daně podle pomůcek je dle žalobkyně v rozporu se zákonem. Následovalo vydání napadeného rozhodnutí, jak je uvedeno shora.

57. Soud o věci uvážil následovně.
58. Podstatou nyní projednávané věci je nesouhlas žalobkyně se závěry správce daně a žalovaného, že žalobkyně nevykázala v předmětných zdaňovacích obdobích uskutečněná zdanitelná plnění na řádku č. 1 daňových přiznání k DPH ve správné výši. K uvedenému dospěl správce daně z důvodu, že v předmětných zdaňovacích obdobích žalobkyně pořídila od čínských korporací zboží v hodnotě 4 387 278 Kč, 2 615 141 Kč, 5 568 815 Kč a 1 358 257 Kč (tedy celkem 13 929 491 Kč), toto zboží bylo vyskladněno na adrese odlišné od místa tvrzeného žalobkyní, následně bylo na účty žalobkyně vloženo celkem 8 109 090 Kč (za období od 1. 10. 2018 do 31. 10. 2019 bylo na bankovní účty žalobkyně vloženo celkem 15 311 258 Kč), přičemž tyto vklady žalobkyně nebyla schopna objasnit a skladová evidence žalobkyně nebyla vedena přehledně. Z uvedených skutečností správce daně uzavřel, že žalobkyně zboží pořízené z Číny prodala a dodala kupujícímu na adrese, kde bylo vyskladněno, utržené peníze uložila na účty, ze kterých je následně zaslala čínským korporacím a nepřehledným účetnictvím se snažila zamaskovat, že tyto prodeje nevykázala v rámci daňových přiznání k DPH na řádku č. 1.
59. Z logiky žalobních bodů se soud nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně uplatnila v *první* a v části *třetí žalobní námitky*.
60. Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat.
61. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.
62. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.

63. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází rovněž z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
64. V rámci *první žalobní námítky* žalobkyně tvrdila, že správce daně ve Výzvách nespécifikoval žádné zásadní pochybnosti, a proto na ni nepřešlo důkazní břemeno, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
65. Dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu *správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem*. Daňové řízení je ovládáno zásadou, že každý daňový subjekt má povinnost jednak sám daň přiznat (břemeno tvrzení) a jednak toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní) v souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95, či rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7Afs 238/2017-25). Konkrétní obsah povinnosti tvrzení vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, ve vztahu k uplatnění nároku na odpočet DPH konkrétně pak z § 72 odst. 1 ZDPH. Dle tohoto ustanovení musí daňový subjekt při uplatnění nároku na odpočet daně tvrdit, že *přijal zdanitelné plnění a že toto následně použil pro uskutečňování své ekonomické činnosti*.
66. Co se týče povinnosti důkazní, z obsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že prokazování nároku na odpočet daně je prvotně záležitostí dokladovou (např. rozsudky ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Afs 57/2013-37, bod 27, a ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Afs 96/2016-28, bod 14). Tato skutečnost vyplývá též z ustanovení § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH, podle něhož musí plátce pro uplatnění nároku na odpočet daně mít daňový doklad. K tomu, aby mohl daňový doklad sloužit jako důkaz k prokázání nároku na odpočet daně, musí obsahovat všechny náležitosti stanovené v ustanovení § 29 ZDPH.
67. Současně je však Nejvyšším správním soudem zdůrazňováno, že je třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálněprávním (např. výše uvedené rozsudky č. j. 9 Afs 57/2013-37 a č. j. 1 Afs 96/2016-28). Nárok na odpočet daně totiž nemá základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění (např. rozsudky NSS ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006-107, nebo ze dne 19. 4. 2018, č. j. 7 Afs 125/2017-27, bod 24). Jak vyplývá např. z nálezů Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, a ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07, důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotněprávní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu. Ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi však nejsou dostačujícím podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH, jestliže správci daně vzniknou pochybnosti, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech deklarováno (viz např. rozsudky NSS ze dne 23. 4. 2014, č. j. 9 Afs 91/2013-38, ze dne 12. 9. 2013, č. j. 9 Afs 12/2013-30, ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005-72). Vzniknou-

li tedy správci daně pochybnosti o správnosti údajů na daňovém dokladu předloženém daňovým subjektem k prokázání nároku na odpočet, ztrácí daňový doklad svoji důkazní hodnotu předvídanou v § 73 odst. 1 ZDPH a nárok na odpočet daně je třeba prokazovat dalšími způsoby předvídanými daňovým řádem (viz shora uvedený rozsudek č. j. 1 Afs 10/2010-71 či rozsudek ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012-61).

68. Ve vztahu k důvodnosti pochyb o tvrzení daňového subjektu tíží správce daně důkazní břemeno. Dle ustanovení § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Prokázat nevěrohodnost, neúplnost, neprůkaznost či nesprávnost účetnictví však dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu neznamena prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností. Správce daně není povinen prokázat, že se obchodní transakce neuskutečnila tak, jak to tvrdí daňový subjekt, či prokázat namísto daňového subjektu, jak se transakce uskutečnila. Aby správce daně unesl své důkazní břemeno, je povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochybnosti (viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012-61 a výše uvedené rozsudky č. j. 9 Afs 30/2008-86 a č. j. 9 Afs 12/2013-30). Pokud správce daně prokáže vážné a důvodné pochybnosti o souladu záznamů předložených daňovým subjektem se skutečností, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 21/2013 - 66).
69. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že správce daně neunesl své důkazní břemeno, kdy byl povinen prokázat, že existují vážné a důvodné pochybnosti o tom, že se obchodní transakce neuskutečnila tak, jak to tvrdí žalobkyně, v důsledku čehož mají být závěry správce daně nepřezkoumatelné. Na základě obsahu spisového materiálu soud ověřil, že správce daně tyto své pochybnosti zcela přesvědčivě a přezkoumatelně vymezil ve Výzvách, ve kterých vždy shrnul průběh dosavadního řízení, poté uvedl důkazní prostředky, které získal se součinností i bez součinnosti s žalobkyní, a následně podrobně uvedl, co z konkrétního důkazního prostředku zjistil. Zjištění správce daně, kterými zdůvodnil a podložil své pochybnosti a proti kterým se žalobkyně v podané žalobě ohrazovala, lze rozdělit do 4 okruhů, a to pořízení zboží z třetí země (Číny), které bylo v Německu procleno (uvolněno do režimu volného oběhu) a kde korporace Transall vystupovala v pozici fiskálního zástupce (celního deklaranta), kdy následně bylo ze strany korporace Transall zboží vykázáno na žalobkyni; GPS poloha vyskladnění zboží mimo prostory žalobkyně; vklady vysoké hodnoty na účty žalobkyně a nesrovnalosti ve skladové evidenci.
70. Správce daně v rámci dožádání od správce daně Německé spolkové republiky zjistil a detailně popsal, že žalobkyně pořídila v říjnu 2018 od čínských korporací WENZHOU HONKIN INDUSTRIAL CO., LTD, JINJIANG WEIDENG IMPORT&EXPORTCO., LTD a NINGBO HUAXIANG IMPORT AND EXPORT CO., LTD na základě smluv č. WH181181, WH18069014 a NH18079 zboží (včetně cla a souvisejících poplatků a nákladů) v celkové hodnotě základu daně 170 197,59 EUR, tj. 4 387 278 Kč. V červnu 2019 žalobkyně pořídila od čínské korporace WENZHOU HONKIN INDUSTRIAL CO., LTD na základě dokladů č. WH191176 a WH19158 zboží (včetně cla a souvisejících poplatků a nákladů) v celkové hodnotě základu daně 102 138,58 EUR, tj. 2 615 141 Kč. V červenci 2019 žalobkyně

pořídila od čínské korporace XIAMEN MAIQI IMPORT & EXPORT CO., LTD, WENZHOU HONKIN INDUSTRIAL CO., LTD a JINJIANG WEIDENG IMP&EXP CO., LTD. na základě dokladů č. BM21908, č. WH19193, č. WH19219 a č. ZCL1901 zboží (včetně cla a souvisejících poplatků a nákladů) v celkové hodnotě základu daně 217 949 EUR, tj. 5 568 815 Kč. V září 2019 žalobkyně pořídila od čínské korporace WENZHOU HONKIN INDUSTRIAL CO., LTD na základě dokladů č. WH19325 zboží (včetně cla a souvisejících poplatků a nákladů) v celkové hodnotě základu daně 52 452,49 EUR, tj. 1 358 257 Kč. Na všech těchto smlouvách byla jako odběratel uvedena žalobkyně. Celkem se jednalo o zboží v celkové hodnotě základu daně 13 929 491 Kč.

71. Dále si správce daně prostřednictvím výzvy od Komerční banka, a.s. zjistil, že žalobkyně v říjnu 2018 vložila na bankovní účet č. 115-5026940247/0100 (vedený v měně EUR) 137 500 EUR (tj. 3 549 975 Kč). V červnu 2019 vložila žalobkyně na bankovní účet č. 115-5026940247/0100 (vedený v měně EUR) 17 000 EUR (tj. 435 268 Kč) a na bankovní účet č. 107-8956980257/0100 (vedený v měně CZK) 50 000 Kč. V červenci 2019 vložila žalobkyně na bankovní účet č. 115-5026940247/0100 (vedený v měně EUR) 36 000 EUR (tj. 919 836 Kč) a na bankovní účet č. 107-8956980257/0100 (vedený v měně CZK) 100 000 Kč. V září 2019 vložila žalobkyně na bankovní účet č. 115-5026940247/0100 (vedený v měně EUR) 114 200 EUR (tj. 2 954 011 Kč) a na bankovní účet č. 107-8956980257/0100 (vedený v měně CZK) 100 000 Kč. Celkem tak bylo za předmětná zdaňovací období na účty žalobkyně vloženo v hotovosti 8 109 090 Kč (za období od 1. 10. 2018 do 31. 10. 2019 pak bylo na bankovní účty žalobkyně vloženo 15 311 258 Kč). Žalobkyně přitom za zdaňovací období říjen 2018 uvedla do celkového základu daně na řádku č. 1 daňového přiznání částku 425 570 Kč, za červen 2019 uvedla částku 142 537 Kč, za červenec 2019 uvedla částku 204 721 Kč a za září 2019 uvedla částku 134 931 Kč. Tedy se celkem za všechna předmětná zdaňovací období jednalo o uskutečněná zdanitelná plnění v hodnotě 907 759 Kč. Správce daně proto konstatoval, že hotovostní vklady značně převyšují hodnotu uskutečněných zdanitelných plnění vykázaných v daňových přiznáních k DPH za jednotlivá předmětná zdaňovací období a dále, že tyto vklady nebyla žalobkyně schopna nijak odůvodnit. Správce daně dále uvedl, že bankovní účet č. 115-5026940247/0100 (vedený v měně EUR) byl ke dni 22. 3. 2020 zrušen a bankovní účet č. 107-8956980257/0100 (vedený v měně CZK) byl zrušen ke dni 30. 12. 2019.
72. Správce daně poukázal rovněž na nesrovnalosti v místě vyskladnění zboží, ke kterému mělo dle žalobkyně dojít v jejím sídle (na adrese Tiskařská 599/12, 108 00 Praha 10 – Malešice). Skutečným místem, kde k ukončení přepravy zboží a jeho vykládce došlo, však byla adresa U vinných sklepů 197/11, 190 00 Praha 9 - Vysočany. Správce daně vycházel z hodnot z GPS zařízení umístěných v kabinách dopravních prostředků, které získal od jednotlivých přepravních společností, z příslušných knih jízd těchto vozidel a ze záznamů z mýtných bran, které mu poskytlo ŘSD. Správce daně ve Výzvách podrobně popsal pohyb jednotlivých vozidel, a to s přesností na minuty, kdy z podkladů vyplynulo, že zboží bylo vykládáno na adrese U vinných sklepů 197/11, 190 00 Praha 9 – Vysočany. Správce daně ve Výzvách přehledně objasnil, jak k uvedeným závěrům dospěl.
73. Dalším správcem daně označeným důvodem k pochybnostech byly skladové evidence. Správce daně ve Výzvách jednoznačně uvedl, že měsíční skladové evidence, které žalobkyně předložila, jsou nepoužitelné, jelikož obsahují neuspořádané a nesrozumitelné údaje, ze kterých nelze zjistit, jak se zboží pohybovalo – tedy co bylo přijato, co prodáno a v jakém množství. Evidenční čísla uvedená v tabulkách nelze přiřadit ke konkrétním nákupům ani

prodejům, a tudíž je nelze propojit s žádnými účetními doklady. Z těchto důvodů není možné provést kontrolu nebo přezkum těchto evidencí, protože v nich chybí základní informace, které by měly být součástí každé řádné skladové evidence. Výsledkem je, že tyto evidence nejsou důvěryhodné a neplní svůj účel – nelze z nich zjistit, jaké zboží bylo prodáno, za jakou cenu, ani jak se měnil stav zásob. Správce daně tyto své závěry srozumitelně vysvětlil na jednotlivých příkladech pod bodem 20) ve Výzvě vztahující se ke zdaňovacímu období říjen 2018, pod bodem 27) ve Výzvě vztahující se ke zdaňovacímu období červen 2019, pod bodem 28) ve Výzvě vztahující se ke zdaňovacímu období červenec 2019 a pod bodem 20) ve Výzvě vztahující se ke zdaňovacímu období září 2019.

74. Správce daně shrnul, že žalobkyně pořídila zboží z Číny, které bylo v Německu procleno (uvolněno do režimu volného oběhu) a kde korporace Transall vystupovala v pozici fiskálního zástupce (celního deklaranta) a následně na DIČ žalobkyně vykázala dodání zboží v celkové hodnotě základu daně 13 929 491 Kč. Toto zboží bylo z Německa přepraveno do tuzemska na adresu U vinných sklepů 197/11, 190 00 Praha 9 – Vysočany, kde došlo k vykládce zboží. Na adrese U vinných sklepů 197/11, 190 00 Praha 9 – Vysočany nemá žalobkyně žádnou provozovnu ani skladové prostory, tedy zboží pořízené z Číny v celkové hodnotě základu daně 13 929 491 Kč žalobkyně nenaskladnila. Dále bylo na účty žalobkyně vloženo za předmětná zdaňovací období celkem 8 109 090 Kč (a za období od 1. 10. 2018 do 31. 10. 2019 pak bylo na bankovní účty žalobkyně vloženo celkem 15 311 258 Kč). Vložené prostředky byly následně zasílány na bankovní účty vedené mimo tuzemsko a skladová evidence žalobkyně nebyla vedena přehledně.
75. Správce daně na základě shora uvedených zjištění formuloval konkrétní, vážné a důvodné pochybnosti, že žalobkyně nevykázala všechna uskutečněná zdanitelná plnění na řádku č. 1 daňových přiznání k DPH za předmětná zdaňovací období, protože realizovala dodání zboží s místem plnění v tuzemsku, ve vztahu ke kterému jí vznikla povinnost přiznat daň na výstupu, což neučinila.
76. Z výše uvedeného je zřejmé, že správce daně své pochybnosti formuloval konkrétně, srozumitelně a přezkoumatelně. Ve Výzvách podrobně popsal průběh daňového řízení, uvedl získané důkazní prostředky a jasně vyložil, jaké skutečnosti z nich zjistil a jaké závěry z nich dovodil. Pochybnosti správce daně byly podloženy konkrétními zjištěními, která se týkala zejména způsobu pořízení zboží, jeho dopravy a vyskladnění, nesrovnalostí ve skladové evidenci a významných hotovostních vkladů na účty žalobkyně, které nebyly v souladu s vykazanými zdanitelnými plněními. Na základě těchto skutečností správce daně unesl své důkazní břemeno a toto v souladu se zákonem přenesl na žalobkyni. Ta však neprokázala, že zboží skutečně přijala a naskladnila a že uskutečnila zdanitelná plnění v rozsahu, který by odpovídal jejím tvrzením. Napadené rozhodnutí proto nelze považovat za nepřezkoumatelné, neboť je z něj zřejmé, jakými úvahami se správce daně a žalovaný řídili a na základě jakých důkazů své závěry učinili. Soud se ztotožnil se správcem daně a uzavírá, že k přenosu důkazního břemene na žalobkyni prokazatelně došlo, neboť správce daně specifikoval konkrétní vážné a důvodné pochybnosti a napadené rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné.
77. Dále žalobkyně v rámci první žalobní námítky poukazovala na to, že se žalovaný nevypořádal s její argumentací k domnělým nesrovnalostem ve skladové evidenci obsaženou v odpovědi ze dne 28. 2. 2024 na výzvu žalovaného ze dne 24. 1. 2024, č. j. 764/24/5300-21442-713310.

78. Soud se ani s touto částí první žalobní námitky neztotožnil. Žalovaný se skladovou evidencí zabýval v napadeném rozhodnutí podrobně na stranách 8 až 11 a straně 18 (bod 54). Skutečnost, že se žalovaný ztotožnil se závěry správce daně, neznamená, že se s námitkou žalobkyně nevypořádal dostatečně. Žalovaný vymezil, proč je skladová evidence neprůkazná, mj. uvedl, že „[s]kladová evidence tak jak byla předložena správci daně i po provedených úpravách neumožňuje zjištění ani toho jaké byly zásoby zboží, natož aby z ní bylo možno určit kolik zboží bylo prodáno. V obou doplnění odvolání i v reakci na Seznámení se sice daňový subjekt pokouší vysvětlit rozpory, kdy upravil čísla prodaných kusů s odkazem, že jde pouze o zlomek celé skladové evidence, ovšem to nic nemění na faktu, že skladová evidence ani po těchto dílčích opravách není průkazná. Nadto nutnost několika oprav v reakci na pochybnosti správce daně zavádějí spíše dalším pochybnostem o účelovosti takového postupu, než aby rozpor vysvětlovala.“ Není tedy pravdou, že by se žalovaný obranou žalobkyně stran průkaznosti skladové evidence nezabýval, naopak, učinil tak ve zcela dostatečném a přezkoumatelném rozsahu.
79. Nad rámec uvedeného soud doplňuje, že shodné námitky jako v reakci na výzvu žalovaného ze dne 24. 1. 2024, č. j. 764/24/5300-21442-713310, uplatnila žalobkyně rovněž v podané žalobě, přičemž znění první žalobní námitky je téměř totožné právě s reakcí žalobkyně na výzvu žalovaného ze dne 24. 1. 2024. Soud se ohledně přenosu důkazního břemene na žalobkyni ztotožnil se závěry správce daně a rovněž žalovaného, jak je vyloženo shora. Soud tedy uzavírá, že první žalobní námitka není důvodná.
80. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobkyně namítala rovněž ve *třetí žalobní námitce*, kde uvedla, že požadavek žalovaného na identifikaci jednotlivých kusů oblečení je nepřezkoumatelný, protože žalovaný neuvedl, z jakého konkrétního ustanovení zákona o účetnictví by taková povinnost měla vyplývat.
81. Je pravdou, že žalovaný konkrétní ustanovení zákona o účetnictví v bodě 49 a 50 napadeného rozhodnutí, kde se požadavkem na identifikaci zboží zabýval, neuvedl. Nejvyšší správní soud však opakovaně judikoval, že zrušení pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno pouze těm rozhodnutím, která trpí tak závažnými vadami, že znemožňují soudní přezkum – typicky jde o případy, kdy z rozhodnutí vůbec nevyplývá, jaké skutkové okolnosti byly zjištěny, jaké důkazy byly provedeny, jaké právní závěry byly učiněny, nebo pokud chybí odůvodnění výroku. Nepřezkoumatelnost naopak nezpůsobují jednotlivé dílčí nedostatky, nepřesnosti či formální pochybení, pokud je z rozhodnutí jako celku zřejmé, jak správní orgán postupoval, jaké skutečnosti považoval za rozhodné a jakými úvahami se řídil. Jinými slovy, nepřezkoumatelnost nelze dovozovat z každé vady, ale pouze z takové, která činí rozhodnutí jako celek nesrozumitelným nebo neodůvodněným v míře, jež znemožňuje jeho soudní přezkum. Neuvedení jednoho konkrétního zákonného ustanovení v odůvodnění napadeného rozhodnutí jeho nepřezkoumatelnost způsobit nemohlo. Žalobkyně měla povinnost vést skladovou evidenci tak, aby bylo patrné, jak se jednotlivé zboží ve skladu pohybuje, zda a kdy bylo naskladněno, včetně informace o jeho prodeji, kupní ceně, prodejní ceně atd. Této povinnosti žalobkyně nedostala. Oblečení je přitom individuálně určené zboží, které lze jednotlivě identifikovat za pomoci zvoleného identifikátoru (např. čárového kódu). Nejedná se totiž o věc druhově určenou, jak se mylně domnívá žalobkyně.
82. Městský soud proto dospěl k závěru, že v posuzované věci nenastala žádná z výše naznačených skutečností, která by vedla k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Soud ověřil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí prezentoval své závěry způsobem, jenž nebrání jejich věcnému přezkumu soudem v tomto řízení a dostal v tomto ohledu veškerým

relevantním zákonným a navazujícím judikaturním východiskům přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Napadené rozhodnutí tak v daném směru není zatíženo vadami, které by zakládaly jeho nepřezkoumatelnost, resp. které by bránily jeho věcnému přezkumu ze strany soudu, neboť je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel a jak jej právně posoudil. Soud se proto neztotožnil s tvrzením žalobkyně o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

83. Jelikož soud neshledal důvody pro to, aby zrušil napadené rozhodnutí pro jiné vady řízení, které by bránily jeho přezkoumání v rozsahu namítaných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009–84), přikročil dále k vlastnímu meritornímu přezkumu rozhodnutí v mezích žalobkyní uplatněných námitek.
84. *Ve druhé žalobní námitce žalobkyně namítla, že přechod na pomůcky nebyl v jejím případě odůvodněn vysokou intenzitou nesrovnalostí a byl tedy nezákonný. Podle § 98 daňového řádu nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování, správce daně stanoví daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Uplatnění tohoto postupu při stanovení daně se uvede ve výroku rozhodnutí (odstavec 1). Stanoví-li správce daně daň podle pomůcek, přihlédne také ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt, i když jím nebyly uplatněny (odstavec 2). Pomůckami jsou zejména a) důkazní prostředky, které nebyly správcem daně zpochybněny, b) podaná vysvětlení, c) porovnání srovnatelných daňových subjektů a jejich daňových povinností, d) vlastní poznatky správce daně získané při správě daní (odstavec 3).*
85. Způsob stanovení daně podle pomůcek je náhradním způsobem stanovení daně v případě, že ji nelze stanovit dokazováním. Pomůcky jsou kvalifikovaným odhadem základu daně a daně, provedeným pomocí výpočtu správcem daně, což ovšem neznamená, že správce daně nemůže při tomto postupu použít údaje z dokladů, které v rámci daňové kontroly daňový subjekt předložil a které nebyly zpochybněny. Správce daně tímto postupem usiluje o to, aby se jím vypočítané částky co nejvíce blížily skutečné realitě příjmů a výdajů daňového subjektu. Pomůcky slouží jako podklad pro kvalifikovaný odhad relevantních skutečností, vycházející z informací známých správci daně o daňovém subjektu, jiných osobách, o poměrech na trhu či v určité lokalitě, a nemohou tak zachytit ekonomickou realitu daňového subjektu věrněji nežli daň vyměřená dokazováním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Afs 207/2005-55, publikovaný pod č. 1472/2008 Sb. NSS).
86. Předmětem účetnictví je podle § 2 odst. 1 zákona o účetnictví účtování podvojnými zápisy o stavu a pohybu majetku a jiných aktiv, závazků včetně dluhů a jiných pasiv, dále o nákladech a výnosech a o výsledku hospodaření. Podle § 7 odst. 1 zákona o účetnictví jsou účetní jednotky povinny vést účetnictví tak, aby účetní závěrka byla sestavena na jeho základě srozumitelně a podávala věrný a poctivý obraz předmětu účetnictví a finanční situace účetní jednotky tak, aby na jejím základě mohla osoba, která tyto informace využívá, činit ekonomická rozhodnutí. Dále z § 8 odst. 1 cit. zákona plyne, že účetní jednotky jsou povinny vést účetnictví správné, úplné, průkazné, srozumitelné, přehledné a způsobem zaručujícím trvalost účetních záznamů.
87. Pro správné stanovení daňové povinnosti na DPH je daňový subjekt povinen vést v evidenci pro účely daně veškeré údaje vztahující se k jeho daňové povinnosti, zejména údaje potřebné pro správné stanovení daňové povinnosti (§ 100 odst. 1 ZDPH). Plátcí, kteří vedou

účetnictví, mohou tuto evidenci vést v rámci svého účetnictví, což zcela odpovídá běžné praxi většiny plátců, nebo samostatně mimo své účetnictví. Pro přiznání nároku na odpočet daně je plátce prioritně povinen splnit formální podmínku, která spočívá v předložení daňového dokladu se zákonem stanovenými náležitostmi, jak vyplývá z § 73 odst. 1 ZDPH. Prokazování nároku na odpočet daně je totiž primárně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálněprávním, jak vyplývá rovněž z konstantní judikatury NSS, např. z rozsudku ze dne 25. 9. 2014 c. j. 9 Afs 57/2013-37.

88. Daňový řád upřednostňuje stanovení daně dokazováním, neboť správné zjištění a stanovení daně je prvořadým cílem správy daně (§ 1 odst. 2 daňového řádu). V případech, kdy daňový subjekt neunese důkazní břemeno a v důsledku toho nelze tedy daň stanovit na základě dokazování, je správce daně oprávněn stanovit základ daně a daň s využitím pomůcek, jimiž disponuje nebo které si sám obstará (§ 98 odst. 1 daňového řádu).
89. Rovněž dle odborné literatury, „[z]ákladní podmínkou pro možnost stanovení daně za užití pomůcek je nesplnění svých zákonných povinností daňovým subjektem. Mezi tyto povinnosti patří zejména podání daňových tvrzení v zákonných lhůtách, resp. k výzvě správce daně, a to ve tvaru a formě, kterou zákon požaduje (srov. § 135 a násl., § 145), [...] řádné vedení účetnictví (je-li daňový subjekt účetní jednotkou) v souladu se zák. o účetnictví, tedy tak, aby účetní závěrka sestavená na základě řádného účetnictví podávala věrný a poctivý obraz předmětu účetnictví a finanční situace účetní jednotky, splnění povinnosti registrace k jednotlivým daním (srov. § 125 a násl.), [...]. Jestliže daňový subjekt své zákonné povinnosti neplní v takové míře, že daň v tomto důsledku již nelze stanovit dokazováním (pro převažující absenci relevantních důkazů), pak má správce daně právo (ale i povinnost) zvolit pro stanovení daně v pořadí další metodu, a tou je užití pomůcek.“ (srov. Baxa, Josef. § 98 Pomůcky a sjednání daně. In: Baxa, Josef, a kol. Daňový řád: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer). K uvedenému je ale nezbytnou podmínkou, že porušení povinností je takového rázu, že daň již nelze dokazováním stanovit, tj. když daňový subjekt nesplní svou základní povinnost, a to je unesení důkazního břemene (§ 92 daňového řádu). Aby bylo možno přejít na stanovení daně pomůckami, je dle judikatury (viz rozsudek NSS ve věci sp. zn. 1 Afs 21/2013) nezbytné zpochybnit podstatnou část předložených důkazních prostředků, nesmí se jednat o marginální pochybení. Důkazními prostředky budou zejména povinné evidence ve smyslu § 92 odst. 5 daňového řádu.
90. Z hlediska účetnictví a přechodu na pomůcky platí, že musí být správcem daně zpochybněna podstatná část účetnictví a toto musí být nevěrohodné jako celek neposkytující věrohodný obraz o hospodaření daňového subjektu (viz rozsudek NSS ve věci sp. zn. 7 Afs 87/2011). Příkladem bude ztráta účetnictví či zpochybnění více než 50 procent vedených údajů. Obdobným způsobem je nutno přistupovat i k ostatním povinným evidencím či souhrnům důkazních prostředků tam, kde evidence nemusí být vedeny. V projednávaném případě bylo zpochybněno vedení účetnictví za celá předmětná zdaňovací období. Žalovaný na straně 11 napadeného rozhodnutí uvedl, že „[v]zhledem ke skutečnosti, že byly správcem daně zjištěny takové okolnosti (vklady hotovosti na bankovní účet značně převyšující daňovým subjektem vykázaná uskutečněná plnění, místo vykládky zboží odlišné od skladových prostor či provozovny daňového subjektu), které v souhrnu s neprůkaznými skladovými evidencemi mají za následek zpochybnění podstatné části daňovým subjektem vedeného účetnictví a neposkytují věrohodný obraz o hospodaření daňového subjektu (viz rozsudek NSS ze dne 16. ledna 2012 č. j. 7 Afs 87/2011-135), není možné stanovit daň dokazováním.“

91. Soud rovněž poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2021, č. j. 7 Afs 129/2021–21, podle kterého: „[p]ři stanovení daně podle pomůcek může daňový subjekt v zásadě uplatnit dva okruhy námitek: (1) může brojít proti zvolenému způsobu stanovení daně a tvrdit, že bylo možné stanovit daň na základě dokazování, nebo (2) může brojít proti dostatečné spolehlivosti stanovení daňové povinnosti a namítat kvalitu pomůcek, jejich hodnocení nebo procesní pochybení. Toto oprávnění daňového subjektu je ovšem třeba posuzovat značně restriktivně s ohledem na okolnosti stanovení daně podle pomůcek (nesplnění důkazní povinnosti). V obou případech pak daňový subjekt musí opírat svá tvrzení o patřičné důkazy. (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 – 75, č. 1865/2009 Sb. NSS, body 25 a 37, rozsudek č. j. 1 Afs 21/2013 – 66, nebo rozsudek ze dne 30. 5. 2011, č. j. 8 Afs 69/2010 – 103).“
92. Na základě obsahu spisového materiálu dospěl soud k závěru, že žalovaný v daném případě postupoval v souladu se zákonem, když přistoupil ke stanovení daně podle pomůcek. Správce daně v průběhu daňového řízení prokázal vážné a důvodné pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti a úplnosti daňových tvrzení žalobkyně, čímž unesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Tyto pochybnosti byly konkrétně a přezkoumatelně vymezeny ve Výzvách, přičemž byly podloženy důkazními prostředky, které se týkaly pořízení zboží z Číny, jeho dopravy a vykládky mimo deklarované prostory žalobkyně, významných hotovostních vkladů na její bankovní účty, jakož i neprůkazné a nepřehledné skladové evidence.
93. Zjištěné skutečnosti vedly správce daně k závěru, že žalobkyně nevykázala všechna uskutečněná zdanitelná plnění, a že její účetnictví neposkytuje věrohodný obraz o hospodaření daňového subjektu. Tento závěr byl potvrzen i žalovaným, který uvedl, že zpochybnění podstatné části účetnictví žalobkyně odůvodňuje přechod na stanovení daně podle pomůcek. Soud se s tímto závěrem ztotožnil. V projednávané věci byly splněny všechny zákonné podmínky pro takový postup. Zpochybnění podstatné části účetnictví žalobkyně, neprůkaznost skladové evidence, nesrovnalosti v místě vykládky zboží a nesoulad mezi hotovostními vklady a vykázanými zdanitelnými plněními představují souhrn okolností, které znemožnily stanovit daň dokazováním. Přitom se ve svém souhrnu nejedná o skutečnosti, které by byly zanedbatelné, jak uvádí žalobkyně. Jednotlivé důvody, kterými došlo ke zpochybnění tvrzení žalobkyně, je nutné posuzovat ve svém souhrnu, nikoliv jako izolované skutečnosti, které by případně samy o sobě nedosáhly požadované intenzity.
94. Z těchto důvodů byl postup správce daně při stanovení daně podle pomůcek zcela v souladu s § 98 daňového řádu, relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu i odbornou literaturou. Žalobkyně neunesla důkazní břemeno, a proto nelze její námitku o nezákonnosti přechodu na pomůcky považovat za důvodnou.
95. *Třetí žalobní námitka* se vztahovala ke skladové evidenci z hlediska požadavku správce daně prokázat, že zboží předváděné při místním šetření je identické se zbožím dovezeným a uskladněným. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí i z Výzev správce daně, skladová evidence žalobkyně byla neprůkazná, nepřehledná a neumožňovala zjistit pohyb zboží, jeho množství, cenu ani propojení s účetními doklady. Evidenční čísla nebylo možné přiřadit ke konkrétním nákupům ani prodejm, a tudíž nebylo možné provést kontrolu nebo přezkum těchto evidencí. Správce daně své závěry podrobně vysvětlil na konkrétních příkladech ve Výzvách vztahujících se ke zdaňovacím obdobím říjen 2018, červen 2019, červenec 2019 a září 2019.

96. Podle § 8 odst. 1 zákona o účetnictví jsou účetní jednotky povinny vést účetnictví správné, úplné, průkazné, srozumitelné a přehledné. Dále podle § 100 odst. 1 ZDPH je daňový subjekt povinen vést evidenci pro účely daně tak, aby bylo možné správně stanovit daňovou povinnost. V projednávané věci žalobkyně tyto povinnosti nesplnila, neboť její evidence neumožňovala ověřit, jaké zboží bylo pořízeno, jak bylo uskladněno, jakým způsobem bylo prodáno a za jakou cenu. Tvrzení žalobkyně, že správce daně její evidenci akceptoval při místním šetření, nebylo v řízení prokázáno, žalovaný se přitom (ne)průkazností skladové evidence zabýval v napadeném rozhodnutí podrobně. Správce daně i žalovaný ve Výzvách, ve Zprávách o daňových kontrolách i v napadeném rozhodnutí podrobně vymezili, proč mají za prokázané, že zboží pořízené v předmětných zdaňovacích obdobích do skladu žalobkyně vůbec nedorazilo. Žalobkyně nepředložila žádné zdůvodnění, proč došlo k vykládce zboží jinde než v prostorách žalobkyně, pouze uvedla, že jde o odchylku GPS. S tímto zdůvodněním se neztotožnil ani soud. O odchylku GPS by se mohlo ve výjimečném případě skutečně jednat (např. výpadek systému apod.), muselo by ale jít o ojedinělý případ s odchylkou GPS mnohem menší, než je odchylka přes 6 000 m. V posuzované věci bylo odlišné místo vyskladnění zboží potvrzeno z více na sobě nezávislých vozidel, v různých dnech i denních dobách, různými zařízeními sloužícími k lokalizaci GPS. V jednom případě vozidlo nebylo vybaveno zařízením ke sledování GPS polohy, nemožnost vyložit zboží u žalobkyně byla však prokázána výpisy z mýtných bran. Obrana žalobkyně spočívající v tvrzení o odchylce GPS je proto zcela nepřijatelná.
97. Žalobkyně přitom ani neuvedla, jak by předmětné zboží bylo do jejího skladu dopraveno. Soud upozorňuje, že se jedná se o zboží v hodnotě milionů Kč, jehož vykládka pokaždé trvala více než dvě hodiny (např. dne 19. 9. 2019 od 9:07 hod. do 13:05 hod., 25. 7. 2019 od 10:08 hod. do 12:30 hod., dne 7. 6. 2019 od 15:11 hod. do 18:36 hod. a dne 13. 6. 2019 od 8:47 hod. do 10:54 hod.), není tedy možné jej např. snadno přenést či převézt (automobilem, dodávkou) do skladu žalobkyně. Argumentace žalobkyně výsledky řídicích rovněž není průkazná. Žádný z řidičů neuvedl přesné údaje o místě vykládky, dokud jim nebylo umožněno nahlédnout do listin, ve kterých bylo uvedeno sídlo žalobkyně. Svědci – řidiči nákladních automobilů – opakovaně uváděli, že od přepravy již uplynul podstatný časový úsek, a proto si již nepamatuji na podrobnosti. Vzhledem k nepřehledné skladové evidenci nemohl správce daně při místním šetření ani ověřit, jak se zboží nacházející se ve skladu žalobkyně pohybovalo – kdy bylo např. naskladněno a zakoupeno, nemohl tedy toto zboží propojit se zbožím pořízeným žalobkyní z Číny za předmětná zdaňovací období. Ani třetí žalobní námitku proto soud nemohl shledat důvodnou.
98. Čtvrtou žalobní námitkou žalobkyně namítala, že jí nebyla započítána priznaná uskutečněná plnění a za ně odvedená daň na řádku 1 daňových priznání, která podala v předmětných obdobích, a došlo tak ke dvojímu zdanění.
99. Žalobkyně uplatnila totožnou námitku již v rámci podaného odvolání proti dodatečným platebním výměřům a žalovaný ji shledal důvodnou. Vzhledem k tomu, že daň byla stanovena podle pomůcek, postupoval žalovaný ve smyslu § 98 odst. 2 daňového řádu a přihlédl také ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro žalobkyni. Správce daně totiž nevzal do úvahy, že žalobkyně z části zboží, které nakoupila z Číny, potažmo z Německa a poté prodala v tuzemsku, daň na řádku 1 předmětných daňových priznání vykázala, přičemž tato daň jí již byla vyměřena. V tomto ohledu byl postup správce daně skutečně nesprávným, jak namítala žalobkyně. Žalovaný z tohoto důvodu provedl korekci stanovených částek o hodnoty, které žalobkyně v daňových priznáních za předmětná

zdaňovací období již na řádku 1 vykázala, čímž zohlednil část plnění, kterou žalobkyně přiznala. Podstata žalobní námitky dvojího zdanění tedy již byla vyřešena v rámci odvolacího řízení, když našla odraz ve výroku napadeného rozhodnutí a jako znovu uplatněná v rámci podané žaloby je proto již nedůvodná.

100. Soud neshledal důvodnou ani *pátou žalobní námitku*, ve které žalobkyně uvedla, že v daňovém řízení nebyly provedeny všechny jí navrhované důkazy, konkrétně výslechy odběratelů, kterým hodlala prokázat, jak byla zdanitelná plnění použita. Předně je nutno konstatovat, že finanční orgány nejsou povinny provést každý účastníkem řízení navrhovaný důkaz. Pakliže však některý navrhovaný důkaz neprovedou, jsou povinny odůvodnit, proč tak učinily.
101. Jak uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 28. 6. 2007, č. j. 7 Afs 128/2006-67, *„navržené důkazy lze odmítnout pouze v případě, je-li skutkový stav již dostatečně objasněn, resp. jejich provedení by bylo nadbytečné (skutkový stav byl již dostatečně zjištěn na základě jiných důkazů), nebo v případě, že okolnost, kterou měly prokázat není rozhodnou okolností nebo k jejímu průkazu nesměruje, případně směřuje k prokázání okolnosti, jež nebyla správním orgánem vyžadována. Neprovedení výslechu svědků však nezabavuje odvolací orgán povinnosti přezkoumatelným způsobem objasnit, z jakého důvodu odmítl navržené svědecké výpovědi provést nebo pro jaké okolnosti jej nebylo možno provést, a zda tento důkazní prostředek mohl ovlivnit skutkový stav věci, či nikoli.“*
102. Této povinnosti – přezkoumatelně odůvodnit, proč nebyl navržený důkaz proveden – žalovaný dle názoru soudu dostal. Žalovaný opakovaně uváděl, že nezpochybňuje prodej zboží, který žalobkyně vykázala v rámci podaných daňových přiznání. Ke shodné odvolací námitce žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí konstatoval, že *„správce daně nijak nezpochybňoval tu část, kterou daňový subjekt vykázal na ř. 1 svého daňového přiznání, fakticky jde po celou dobu řízení o to, že daňový subjekt nakoupil zboží z Číny ve velkém objemu a z tohoto velkého objemu zboží vykázal pouze prodej zlomku textilu nakoupeného z Číny, přičemž z okolností případu plyne, že nevykázal plnění v takové výši, jaká by odpovídala právě nákupům textilu z Číny. Zároveň nebylo doloženo, že by daňový subjekt zboží prodal někomu dalšímu ani to, že má veškeré zboží v takto vysokých hodnotách uloženo na skladě, k čemuž by právě sloužily správně vedené skladové evidence. Odvolací orgán tedy v tomto kontextu odvolateli sděluje, že ověření jím deklarovaných odběratelů, resp. výslechnutí těchto odběratelů, by nemohlo prokázat, co se stalo s tím zbožím, které právě na ř. 1 svého daňového přiznání nevykázal a nebylo zřejmé, že by mělo být naskladněno u odvolatele na skladě.“*
103. Soud se s náhledem žalovaného zcela ztotožnil. Žalovaný dostal své povinnosti řádným způsobem objasnit, z jakého důvodu žalobkyní navržené důkazy neprovedl. Žalovaný přezkoumatelným způsobem vyložil, proč nejsou navržené důkazy pro posuzovaný případ relevantní – tedy že okolnost, kterou měly prokázat, není rozhodnou okolností. Nezákonnost napadeného rozhodnutí proto ze shora uvedených důvodů nezpůsobuje ani neprovedení žalobkyní navrhovaných důkazů výslechy odběratelů, neboť tyto by z logiky věci nemohli prokázat, co se stalo se zbožím, které žalobkyně na částku 1 svých daňových přiznání právě nevykázala.
104. Nad rámec shora uvedeného soud k žalobním námitkám poznamenává, že tyto byly v zásadě žalobkyní uplatněny již v daňovém řízení, přičemž žalovaný se s těmito námitkami řádně a komplexně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jelikož soud považuje vypořádání zmíněných námitek ze strany žalovaného za věcně správné a zákonné, ve zbytku

odkazuje na odůvodnění jeho rozhodnutí, neboť smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 3. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47, a ze dne 30. 6. 2014, č.j. 8 Azs 71/2014-49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59–60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10 a ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12 atd.).

VII. Závěr a náklady řízení

105. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
106. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. února 2026

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu